

JAK JSEM STOPOVAL LETADLO

Stanislav Gálik

Bizbooks

Jak jsem stopoval letadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Stanislav Gálik
Jak jsem stopoval letadlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JAK JSEM STOPOVAL LETADLO

Stanislav
Gálík

BizBooks
Brno 2016

Věnování

Bráchovi.

Protože je boží.

„Chci poznat pravdu. To je moje jediné a největší přání.“

Tato slova jsem vyslovil, když jsem se sám sebe ptal, co chci v životě ze všeho nejvíc. Kdybych tehdy ale věděl, co mě opravdu čeká, asi bych si přál spíše nekonečné štěstí nebo nirvánu. Ale ne – já jsem si musel přát PRAVDU.

Vždy jsem věřil v to, že přání se plní. Pořád v to věřím, protože vidím, že tomu tak je. Nicméně v příští formulaci budu pravděpodobně opatrnější. Přál jsem si totiž pouze pravdu. Nepřál jsem si štěstí. Nepřál jsem si ani lásku. Dokonce jsem si nepřál ani úspěch, peníze nebo slávu...

A tak si osud řekl, že mi nadělí pouze a jediné tu pravdu.

Od toho vysloveného přání uběhly dva roky. Dva sakra těžké roky.

Jestli jsem za ně vděčný?

Asi jako kuřák za infarkt myokardu.

Jsem vděčný za ty lekce. Nejsem vděčný za jejich podobu.

Věřím, že pokud mě chtěl vesmír něčemu naučit, mohl zvolit i méně bolestivý způsob.

Když jsem kvůli špatné investici přišel o většinu peněz, ještě jsem to zvládal s přehledem.

Když jsem čelil tomu, že mi ten rok nevychází žádný velký projekt, který jsem rozjel, to už jsem byl trochu mrzutý. Optimista ve mně se ale nezapřel. Nicméně že moje dvouleté manželství bylo totálně dysfunkční, to už jsem snášel hůř.

Takže hezky od začátku...

Léto, 2015

Mám devětadvacet let, atletickou postavu necvičícího atleta, vlasy upravené kvalitním gelem a zuby vybělené zubní pastou, jejíž třpytící se obal stál jistě

víc než ta pasta uvnitř. Bydlím v dokonale sterilním bytě, ve kterém trávím minimum času. Uklízečka ho uklízí častěji, než já využívám. Jezdím vozem bez střechy s koňskou silou pěti průměrných automobilů a se spotřebou autobusu. Nevařím. Stravuji se v restauracích. Můj čas je moc drahocenný na to, abych ho trávil v kuchyni.

Z pohledu běžného čtenáře záviděníhodná situace. Lidé mě považují za úspěšného.

Zřejmě proto, že se usmívám, voním a mám hezké věci. Taky o mně psali v časopisu.

Jo, a taky píšu hezké, pozitivní a hluboké statusy na Facebook. Lidé je lajkují. To všechno znamená jediné: můj život musí být úžasný!

Poslední rok byl pro mě peklem.

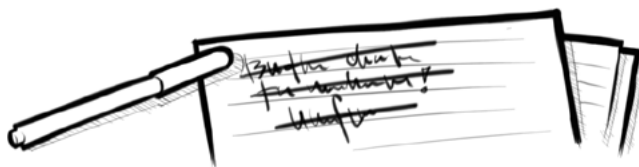
Na špatných investicích jsem prodělal asi osmdesát procent všech peněz, které jsem za posledních pět let vydělal.

Stalo se.

Věřil jsem nesprávným lidem. Dělal jsem nedostatečný průzkum. Z projektu jsem odešel pozdě.

Nevadí.

Vydělal jsem je jednou, vydělám je i podruhé. Jeden prohraný zápas ještě neznamená prohranou celou ligu.

Za poslední rok jsem vložil většinu svého úsilí do nastartování několika projektů.

Makali jsme na vytvoření vzdělávací aplikace pro děti z rozvojových zemí. Nádherná věc. Miloval jsem ten projekt. Po dvou měsících intenzivní práce

jsme ho ale zastavili. Příliš komplikací po technologické stránce, nedostatek softwarových vývojářů, podhodnocené náklady v plánovací fázi.

Nic. Stopli jsme to.

Další projekt se pokoušel o propojení prestižních amerických vysokých škol s českými studenty. Také nádherná záležitost. Když jsem domluvil partnerství s Harvardem, bouchal jsem šampaňské.

Bouchal jsem brzo. Pomalá komunikace, administrativní zátěž a malá podpora ze strany investorů mi brala vítr z plachet.

Táhlo se to. A to já nerad.

Poslední projekt měl přinést revoluci do bankovníctví. Aplikace pro mobilní telefony a tablety mohla změnit způsob, jak banka se zákazníky komunikuje a co pro ně dělá. Všechno vymyšleno, navrženo. Stačilo získat první objednávku. Bušili jsme do toho skoro rok. Banky nám tleskaly. Líbilo se jim to. Ovšem chybělo to nejpodstatnější. Podepsaná objednávka.

Nevadí.

To je byznys. Chce to trpělivost. Úspěch je potřeba si zasloužit. O to je pak sladší. Moje odhodlání bylo silnější než nepřízeň okolností a já bojoval každý den.

Nejtěžší ránu jsem ale dostal ze strany, kde jsem ji čekal nejméně.

Když se mě kdysi jeden člověk ptal, jestli si myslím, že jsem dobrý manžel, bez zaváhání jsem odpověděl, že ano.

Mýlil jsem se.

Proč mě nikdo nenaučil
jak být dobrý manžel?

Devět let spolu. Každá událost v mých vzpomínkách byla spojená s Míšou. Celý dospělý život jsme prožili ruku v ruce. Sdíleli jsme absolutně všechno.

Byli jsme skvělý pár.

Co se pokazilo?

Vysvětlím.

Seděl jsem u bazénu pětihvězdičkového hotelu v Puerto Vallarta. Mexické město na pobřeží Pacifiku hostilo konferenci osobního rozvoje, kam se vždy sjedou ti nejzajímavější řečníci z celého světa. Projížděl jsem zrovna fotky na Instagramu a popíjel nealkoholické mojito, když jsem si všiml, že k bazénu přišel Anil Gupta, blízký přítel a kouč Richarda Bransona.

Anil byl jedním z řečníků, kteří ve mně zanechali hluboký dojem. Jeho řeč rozplakala několik diváků. Mluvil skvěle o vztazích, o lásce, o manželství.

Vstal jsem z lehátka a okamžitě jsem vyrazil využít příležitost a požádat ho o radu.

Jedna otázka mi vrtala hlavou od momentu, co jsem viděl jeho přednášku. V rychlosti jsem shrnul svůj život do několika vět a vysvětlil, proč mám pocit, že moje manželství se nachází v jakési slepé uličce.

„Neumím si s tím poradit,“ říkám Anilovi.

„To je snadné. Jsi sobecký,“ odpověděl.

S překvapeným výrazem na tváři jsem několik vteřin mlčel.

„Ehm... to si nemyslím.“

„Ale jo, jsi sobecký,“ odvětil opět s absolutním klidem.

„Nerozumím, co tím myslíš,“ byl jsem značně zmatený.

„Proč děláš to všechno, co děláš?“ zeptal se mě.

„Záleží mi na lidech. Chci vytvořit co nejvíce dobra. Je tolik věcí, které lze vylepšit. Je tolik lidí, kterým můžeme pomoci.“

„Vidíš. A kde je tvoje manželka?“

Zamyslel jsem se a skoro bezprostředně odpověděl: „Ona mě v tom podporuje. Souhlasí se mnou.“

„A v čem se tedy rozcházíte?“

„Skoro spolu netrávíme čas. Baví nás rozdílné věci. Moje žena chodí hrozně ráda tančit. Já tanec nesnáším. Poslední měsíce chodí tančit skoro každý večer. Když přijdu z práce domů, je pryč. Většinou už spím, když se vrací.“

„Proč nechodíš tančit s ní?“

„Vždyť říkám, že mě to nebaví.“

„Ale já ti neříkám, abys tančil kvůli sobě. Tanči kvůli ní.“

Zamyslel jsem se. Anil pokračoval: „Dělej věci, které udělají šťastnou ji. Když uvidíš, jak je šťastná, budeš šťastný i ty.“

Poslouchal jsem a snažil se pochopit, jak to Anil myslí.

„Tvůj problém je, že na to koukáš skrze své zájmy. Chceš dělat věci, které baví tebe. Šťěstí tvé ženy není pro tebe na prvním místě. Proto vám to nefunguje.“

Už jsem dostával celkem sodu. Trochu jsem zápasil s tím, co mi říkal. Nesouhlasil jsem. Vždy jsem se domníval, že bych pro Míšu udělal první poslední.

„Pokud chceš, aby váš vztah fungoval, udělej ze své manželky svou absolutní prioritu.“

Oponoval jsem: „Míša je pro mě na prvním místě! Ale nechceme své životy podřizovat jeden druhému. Chceme být každý sám sebou. Nemyslím si, že je dobré se kvůli partnerovi omezovat.“

„Ale ty se nemáš omezovat, protože musíš. Ty by ses měl omezovat, protože chceš. Protože vidíš, jak šťastným toho druhého děláš.“

„Ale ona nebude šťastná, bude-li vědět, že to pro mě není příjemné. Ona ví, že mě to ve skutečnosti nebaví.“

„Vidíš. Tobě to je nepříjemné. Tebe to nebaví. Je to pořád jenom o tobě. Kdyby to bylo o ní, tak tě to baví, protože ji vidíš šťastnou.“

Tato věta se ve mně ozývá doteď... Kdyby to bylo o ní, tak tě to baví, protože ji vidíš šťastnou.

*„Ale ty se nemáš omezovat protože musíš.
Ty by jsi se měl omezovat protože chceš.
Protože vidíš, jak šťastného toho druhého děláš.“*

Na rozhovor s Anilem Guptou nikdy nezapomenu.
Zaprvé proto, že jsem na jeho základě své chování vůbec nezměnil.
Zadruhé proto, že jsem jeho slova pochopil, až když už bylo pozdě.

Návrat z konference neznamenal žádnou změnu v mém chování. Pořád jsme se s Míšou měli rádi, ale když už naše soužití více připomínalo spolubydlící než manžele, tušili jsme, že je zle.

Oba jsme věděli, že takhle to ani jeden z nás nechce. Každý z nás měl o budoucnosti jinou představu.

Na tom to padlo.

Padlo to na tom, že jsme si oba uvědomovali, co od života chceme.

Každý jsme bohužel chtěli něco jiného.

Naše přání se neshodovala.

Po mnoha rozhovorech jsme se dohodli na rozchodu.

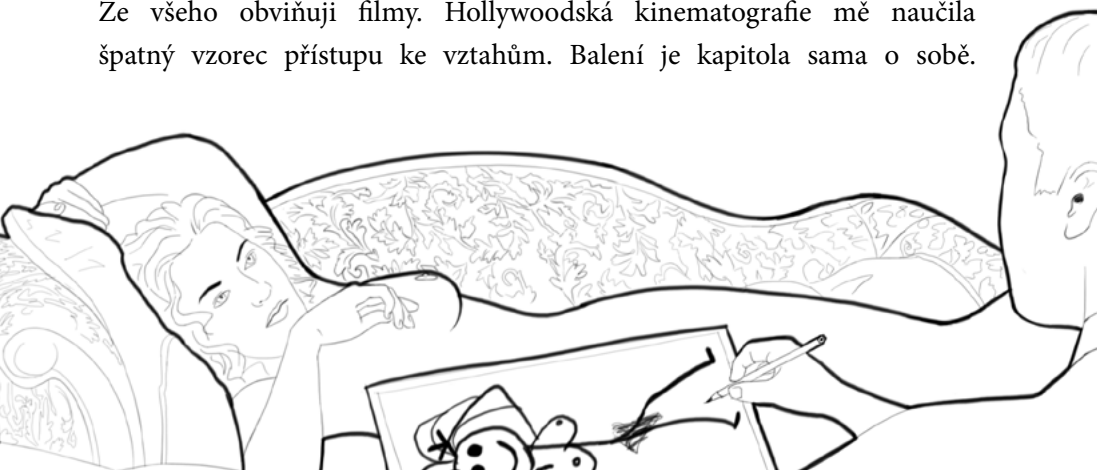
Teď vím, co se mi snažil Anil říct. Já jsem pořád přemýšlel pouze nad tím, co ze vztahu oba můžeme získat, ale ani na chvíli jsem se nezamyslel, co do toho vztahu můžeme dát.

Já jsem tak nějak doufal, že úroda na poli poroste i bez zalévání.

Nerostla.

Mylně jsem se domníval, že vztah je něco magického, co funguje i samo o sobě. Prostě se dvě duše najdou a ono to funguje samo.

Ze všeho obviňuji filmy. Hollywoodská kinematografie mě naučila špatný vzorec přístupu ke vztahům. Balení je kapitola sama o sobě.

Titanic mi ukazuje, že mám učit holky plivat a malovat je, když jsou nahé. Zkusil jsem obojí. Moje kresby nenadchly. Škoda. Pokus o tahání hlenu skoro až z paty většine žen také neimponuje. Závěr je jasný. Titanic není dobrý učitel inženýrství, kormidelnictví ani balení.

Sám doma s roztomilým Kevinem mě taky každé Vánoce učí, že zapomenout dítě je vzrušující dobrodružství, které stmelí celou rodinu.

Já jsem jednou zapomněl tašku s Míšinou nabíječkou k notebooku. To, co se dělo, byl spíš námět na antické krvavé drama než na rodinnou komedii.

Rozchody bolí. Bez ohledu na to, jak chcete být láskyplní a přát druhému štěstí, pořád je rozchod ránou na duši, která se musí zahojit.

Hojení trvá.

Tak rád bych ho uspěchal.

Nedařilo se.

Když si zlomíš nohu, také to hojení bolí. Srdce se nezahojí o nic rychleji.

Všechno špatně

Uběhlo devět měsíců od našeho definitivního rozchodu. Pořád jsem cítil, že nejsem v pořádku. Nikoho jsem k sobě nechtěl pustit. Měl jsem pocit, že už nikdy stejně milovat nebudu.

Jákýkoli projev lásky směřovaný ke mně jsem nebyl schopen přijmout. Srdce jsem měl zavřené. Nic se nedostalo dovnitř. Nic se nedostalo ven.

Za těch několik měsíců jsem potkal pár žen. Některé jsem viděl vícrát a choval naději, že mé zkamenělé srdce proberou k životu. Jiné byly katastrofou již v okamžiku, kdy otevřely pusou.

Každá tato zkušenost mě pouze utvrzovala v tom, že lepší ženu, než jsem měl, už nenajdu.

Byl jsem smutný.

Drželo mě to dlouho.

„To už takový zůstanu napořád?“ ptal jsem se sám sebe.

Bál jsem se, že ano.

Pouze několik myšlenek mi dodávalo optimismus. Překvapivě ta nejsilnější spočívala v tom, že jsem se dověděl, že snad všichni velikáni, k nimž jsem kdy vzhlížel, se rozvedli také. Richard Branson, Elon Musk, Carl Gustav Jung, Albert Einstein... Všichni rozvedení.

Richard Branson ✓
Elon Musk ✓
Carl Gustav Jung ✓
Albert Einstein ✓

Richard Branson se rozvedl, když mu bylo 29 let. Svoji druhou ženu, Joan, si vzal o deset let později a jsou svoji již přes 26 let. Stejně tak Elon Musk. Rozvedený ve věku 37. Do druhého manželství vstoupil dva roky nato. Albert Einstein. Rozvedený. Carl Gustav Jung. Rozvedený.

Navíc to vypadá, že kontext se nám značně shodoval. Na prahu dospělosti opojeni láskou a připraveni dobít svět... a stačilo pár let, aby dvě původně zamilované duše žily každá v jiném světě.

Jednoduše, člověk se mění. Je snadné vztah udržovat, pokud se lidé mění stejným tempem a stejným směrem. Mnohdy se ale lidé vyvíjejí rozdílně. Výsledkem je, že se ocitnou na místě, kde už si více berou, než dávají.

Je to špatně?

Není.

Životní cesta každého jednoho z nás je nevyzpytatelná. Navíc současný svět, ve kterém žijeme, nám vytváří obrovský prostor pro rozvoj. Důsledkem je to, že se zamilovaný pár do slova a do písmene rozejde. Jejich cesty se rozejdou. Mnohdy pomalu a nepozorovaně.

Najednou každý stojí na své vlastní cestě a rozhlíží se, kdepak je ta partnerova.

Osamocení, často i ztraceni. Nezbyvá nic jiného než situaci přijmout a jít dál.

Nemusíme jít dál hned. Není špatné si na chvíli sednout a propuknout v pláč. Ten k tomu patří.

Je dobré cítit, že ve vás pořád něco hoří a že jste člověkem.

Plačte, kolik potřebujete.

Když ucítíte, že pláč už nepomáhá, utřete slzu, postavte se a vyrazte dál. Je to vaše cesta. A dokonce i to, co vypadá jako konec, je pouze začátek něčeho nového. A že to vypadá jako začátek něčeho horšího než toho, co bylo předtím? Nevěšte hlavu. Tak prostě ty nové kapitoly začínají.

Nebojte se a kráčejte dál. Hojení probíhá a nový příběh začíná. Nikdo z nás nemá tušení, co nabídne další strana našeho životního příběhu...

Já vím, bolest přetrvává bez ohledu na dobře míněné rady všech.

Dobrá zpráva je, že řešení existuje.

Řešením je přijmout to. Přijmout tu situaci, ty pocity, ten stav bolesti...

Jsme to my, kdo se v té situaci nachází. Jsou to naše pocity. Je to naše bolest. Utíkat před tím... to nepomůže. To, že ránu nevidím, neznamená, že tam není. Útěk odkládá bolest pouze do nevědomí. V tom případě je otázkou času, kdy začne prosakovat a dělat opět neplechu. Chceme-li znovu prožívat skutečné štěstí a nebát se být sami sebou, přijetí je tou cestou.

Je to jako mít velkou jizvu na tváři.

Můžu ji zakrývat. Můžu se za ni stydět. Můžu se zlobit na celý svět, že jsem se zranil a mám ji tam.

Nebo se na ni můžu s láskou podívat a přijmout to, že je moje a že jsem to já.
Přijetí osvobozuje.

To se hodně lehce řekne a hodně těžce provede.
Sám jsem si tato moudrá slova opakoval celé ty měsíce.
Nepomáhala.

Jsou teda pravdivá? Je to řešení? Přijmout to?

Dnes vím, že je. Pro mě to řešení bylo. Před odjezdem jsem o tom ale silně pochyboval.

Září 2015

„Stando, jsi spokojený?“ ptám se sám sebe.

„Nejsem. Trápím se,“ odpovídám si.

„Kdybys teď mohl dělat absolutně cokoli – co by to bylo?“

„Chtěl bych cestovat.“

„Opravdu? To je to, co bys teď chtěl ze všeho nejvíc?“

„Ano. Líbilo by se mi cestovat. Chtěl bych vypadnout. Chtěl bych vidět nová místa, potkat zajímavé lidi.“

„A co ti v tom brání?“ pokračuji ve vnitřním dialogu.

„Jen tak cestovat se mi nechce. Nepotřebuji dovolenou. Chci něco jiného. Něco zajímavého!
Například stopem kolem světa!“

„Stopem kolem světa?“

„Přesně! To by mě bavilo. To je dobrodružství na celý život.“

Otevřel jsem notebook a zadal do Googlu „stopem kolem světa“. Hned jsem viděl, že nejsem první, koho to napadlo. Proklikal jsem několik webů, blogů a facebookových profilů.

„Tohle ale nejsem já,“ říkal jsem si a prohlížel další fotografie cestovatelů, kteří kolem světa stopují. Jeden má dredy. Další vypadá jako bezdomovec.

S tím, co jsem viděl, jsem se vůbec neztotožnil. S batohem jsem cestoval na vysoké škole. Teď už mám rád svůj komfort. Rád spím ve voňavé posteli. Nechci se na nikoho tlačit v autobusu. Jízda v dalla-dalla v tanzanském Dar es Salaamu před několika lety mi stačila. Dnes preferuji auta a letadla. Také nemám žádné džíny na cestování. Mám pouze obleky a košile.

„Mně by se líbilo cestovat stopem. Ale chtěl bych stopovat pouze hezká auta, letadla a jachty. Jo, jo. To by se mi líbilo,“ usmál jsem se nad svým nápadem.

Přemýšlel jsem dál...

Proč ne? Šlo by to? Jak to provést, abych stopoval pouze hezké dopravní prostředky?

Bohatý člověk zná bohaté lidi. Kamarádi se spolu.

Co kdybych nestopoval s palcem u cesty, ale vždy bych požádal člověka, u něž jsem, aby mě propojil s někým dalším?

Myšlenky najednou začaly dávat smysl. Celý plán se přede mnou začínal rýsovat.

Stačí stopnout jednoho bohatého člověka. Ten mě propojí s dalším bohatým člověkem. A ten s dalším a ten s dalším. Nebudu to já, kdo bude udávat směr, ale oni. Ať mě svezou kamkoli. Hlavně ať je to za někým, kdo mě posune dál. Nemám směr. Cesta je mým cílem.

Myšlenky pokračovaly...

Když už mě někdo svez, proč by mě nemohl i ubytovat? Bohatí lidé mají velké domy a pokoje pro hosty. Žádné přespávání na gauči nebo ve spacáku na zemi. Hezky nachystaný hostinský pokoj – to by se mi líbilo.

„Geniální!“ nadchl mě můj nápad.

Ptal jsem se sám sebe, co kdyby mně zavolal nějaký z mých bohatších kamarádů a řekl by: „Stando, mám u sebe zrovna hosta. Cestuje kolem světa a potkává pouze bohaté a úspěšné lidi. V pohodě týpek. Slušný, čistý, zajímavý. Cestuje tak, že ho vždy někdo na pár dnů ubytuje a posune dál. Teď je dva dny u mě. Řekl jsem si, že bych ho teď mohl hodit k tobě. Nech si ho u sebe den nebo dva a pak ho pošli dál. Borec je nenáročný. Přizpůsobí se tomu, co vyhovuje tobě...“?

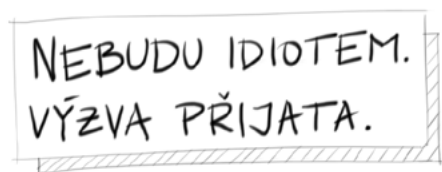
V případě, že by mi někdo takhle zavolal, souhlasil bych. Jsem pro každou randu a pohostit pocestného je hezký projev lidskosti.

Můj tok myšlenek nepřestával proudit...

Takže to, co musím udělat, je pouze ten balvan rozkutálet a pak už to půjde samo. Budu potkávat jednoho bohatého člověka za druhým. Jeden mě spojí s druhým, druhý s třetím a tak dál. Každý mě ubytuje na den, dva nebo i více. Pak mě spojí s některým ze svým kamarádů a hodí mě k němu. Pro hostitele by to neměla být žádná zátěž. Vždyť pořád někam cestují. Stále se s někým potkávají.

A hned jsem se zamyslel i nad tím, co je důležité pro to, aby to fungovalo. Bohatí si nebudou předávat jen tak kohokoli. Baťůžkář s dredy neuspěje. Tady zabodují moje košile s monogramem, kravaty a saka na míru. To určitě omezí jejich obavu ubytovat mě.

Jak ale redukovat jejich obavu propojit mě s někým dalším?

Nemůžu být idiot.

Pravda. Pokud je bude čas strávený se mnou bavit a uvidí, že i já jsem pro ně přínosem, rádi mě odkážou na svoje známé.

Dobře. Nebudu idiot. Výzva přijata. Budu skvělým konverzačním partnerem a každá chvíle strávená se mnou bude pro hostitele obohacením.

Celý nápad se mi líbil. Dávalo to smysl. Představa takového dobrodružství mi dělala radost.

Záhy se nicméně dostavily pochybnosti.

To budu jen tak bezcílně putovat? Co je cílem? Není to jenom únik před starostmi, které mám doma?

Proud myšlenek se opět nastartoval...

Nejde mi jen o bezcílné putování. To, co mě čeká, je přece nepopsatelné bohatství. Potkám zajímavé lidi. Budu mít nepředstavitelné zážitky. Procestuji kus světa v podstatě zadarmo.

„No to jo,“ říkal jsem sám sobě, „ale chtělo by vytvořit tím něco a vytěžit z té příležitosti maximum!“

Bohatí lidé... zajímaví lidé... po celém světě... hodiny a hodiny strávené po jejich boku... krásná auta... letadla... velké domy... večírky... skvělé jídlo... opalování na pláži...

Jak to jenom využít?

Nic mě nenapadalo...

Usmál jsem se nad svým originálním nápadem a nechal ho být. Není to první ani poslední nápad, který se mojí hlavou přehnal. Takových ještě bude. A navíc, na takovou cestu bych i tak nemohl. Mám tady závazky. Řídím firmu. Učím na univerzitě. Kalendář mám plný povinností na měsíce dopředu.

No jo, možná v příštím životě...

Můj současný život mezitím pokračoval. Ráno vstávačka o půl sedmé. Sprcha, snídaně a už v sedm třicet první porada. Celý den v plném nasazení a večer kolem deváté jsem doma. Nestěžuji si. Baví mě to. Firmu miluji. Mám ty nejúžasnější kolegy a udělal bych pro ně cokoli.

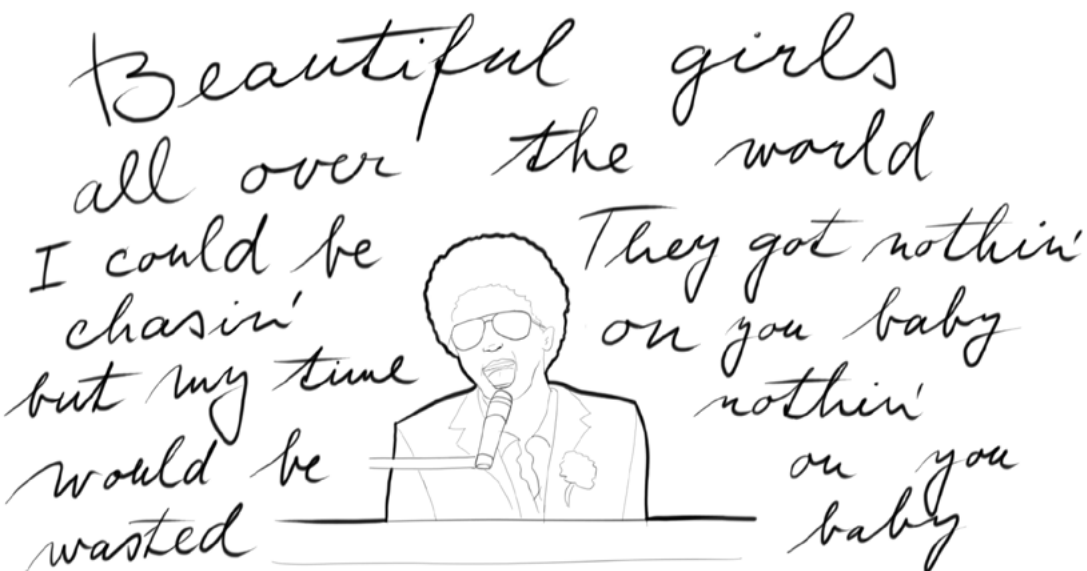
Nejsou to jenom kolegové. Jsou to i moji nejbližší přátelé. Nevyměnil bych je.

Ale i ten nejvíc vzrušující den se začne blížit ke konci. Slunce zapadne. V kancelářích se zhasne a mnohdy zůstane svítit světlo jen v té mojí. Doma mě nikdo nečeká, nemám důvod spěchat. Málokdy odcházím před devátou. Výjimkou jsou večery, kdy jdu na společenské akce a různé firemní večírky – ty jsou i tak pořád jenom jinou formou pracovního nasazení. Druhou výjimku představují večere strávené ve společnosti princezen, které aspirují na nově otevřenou pozici královny.

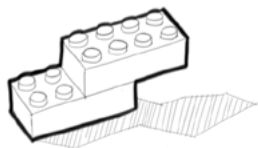
Žádná ale mou představu královny nespĺňuje.

Jak zpívá Bruno Mars: „Beautiful girls, all over the world... I could be chasing but my time would be wasted... They got nothing on you, baby... nothing on you, baby.“

Tenhle havajský zpěvák s výškou závodního žokeje vystihl moje myšlenky doslova. Všechny holky srovnávám s Míšou a žádná ji nedokáže překonat. Ta je moc vysoká. Tamta má velký zadek. Tato zase nemá žádné ambice. Tahle má ambicí naopak moc...

Když to všechno
zapadne do sebe

Byl pátek a já seděl v kavárně na Antala Staška v Praze nad svým rawbioveganským dortem. Chia semínka mi zdobila mezizubní prostory, ale mému bráchovi to určitě nevadilo.

Mám skvělého bratra.

Jelikož chodí po povrchu zemském o pět let déle než já, jeho rady si vždy беру k srdci. Období rivality máme za sebou a teď plníme vzájemnou roli špičkových konzultantů v oborech podnikání, osobního života, manželství, automobilismu a managementu. Jednoduše co je zrovna potřeba.

Už jsem mu i odpustil jeho věčné „Proč se biješ?“ aneb techniku mučení, kterou rozvinul kolem dvanáctého roku svého života a provozoval několik let. Podstatou bylo chytnout moji ruku a praštit mě s ní do tváře. Opakované údery doprovázel dotazem „Proč se biješ?“. Moc jsem neodpovídal, protože moji mentální kapacitu zaměstnávalo rozhodování, jestli si dám v ruku v pěst nebo se profackuji.

Každopádně kombinace frustrace, přijatelné bolesti a smíchu ve mně zanechala hlubokou vzpomínku na dětství s bráchou.

Opět jsem zabořil vidličku do dortu a povídám: „Mám plán B. Víš, až už mě všechno přestane bavit.“

„Povídej,“ odpověděl.

V několika větách jsem vysvětlil svůj nápad netradičního cestování. Pozorně poslouchal a pak pronesl: „To zní zajímavě. Ale není to škoda se jen tak toulat? Neměl jsi větší ambice?“

Měl pravdu. Vždy jsem měl větší ambice.

Už několik let jsem si vždy na první stránku svého diáře napsal: Mým cílem je vytvořit co nejvíce dobra pro co největší počet lidí.

Jestli se mi to dařilo, nebo ne, je vedlejší.

Důležité je, že jsem to vždy vnímal jako ústřední téma svého bytí. Byla to pro mě odpověď na otázku, proč jsem tady, co je smyslem mého života.

Ondrův dotaz v kombinaci s uvědoměním si mého životního poslání reagovaly explozivně jak draslík s vodou na hodině chemie.

Moje cestovatelská idea se rázem propojila se smyslem mého života. Okamžitě jsem Ondrovi začal popisovat, co se mi honilo hlavou: „No jasně! Už vím, jak to propojím! Poslouchej!“

Říkám: „Kdo má skutečnou možnost silně a rychle ovlivňovat svět kolem sebe? Jsou to bohatí lidé! Podnikatelé! Celebrity! Lidé, kteří mají peníze a moc na to, aby kolem sebe tvořili, cokoli si zámánou. Já znám osobně několik lidí, kteří vzali svět do vlastních rukou a začali měnit věci, které se jim nelíbily. Jsou to lidé, kteří využili svého postavení a finančních zdrojů k tomu, aby něco změnili. To jsou přesně lidé, kteří mě zajímají! To jsou lidé, které chci potkávat!“

„Pokračuj dál. Kam tím směřuješ?“ ptal se Ondra.

„Budu stopovat bohaté lidi a zjišťovat, jak se snaží změnit svět k lepšímu! Budu s nimi dělat rozhovory – ne jen tak o ničem, ale přesně půjdu po tomto tématu: jak se bohatí lidé snaží pozitivně ovlivnit svět.“

A pokračoval jsem: „Udělám to jako studii! Použiju metodologii kvalitativních polostrukturovaných rozhovorů a budu se snažit popsat

fenomén filantropie bohatých lidí. Budu postupovat metodou zakotvené teorie a vzorek vytvořím technikou sněhové koule. Představ si, jak užitečný může být vhled do této problematiky!“

Nadšením jsem mával rukama a můj hlas se šířil poloprázdnou kavárnou. „Je tolik neziskových organizací, tolik bojovníků za dobré věci, tolik lidí, kteří zasvěcují svůj život smysluplným a důležitým projektům, které všechny potřebují peníze. Peníze filantropů a boháčů, kteří chtějí pomáhat. Vzdělávání, medicína, výzkum, umění, pomoc lidem v nouzi... Tolik finanční pomoci je potřeba. Představ si, kdybychom pochopili, jak bohatí lidé přemýšlejí! Mohli bychom pak ovlivňovat, kolik ze svého majetku darují! Mohli bychom zvýšit počet donátorů! Neskutečné množství peněz by se mohlo uvolnit do oběhu na pomáhající projekty!“

Srdce mi bušilo a já cítil totální nadšení z toho, jak do sebe všechno zapadalo. Jako kdybych právě zhmotnil všechna svá přání.

Cestování. Check. Poznávání nových a zajímavých lidí. Check. Minimální náklady. Check. Sladění s mým životním posláním. Check. Dobrodružství, na které se nezapomíná. Check. Restart po těch sračkách, co jsem absolvoval. Check.

O inkubaci nápadu

Inkubace, to ti je takový zajímavý fenomén v tvůrčím procesu. Je to období, kdy se zdánlivě s nápadem nic neděje...ale děje. Celá idea zraje, nevědomě se rozvíjí... až najednou nastává moment osvětlení, pochopení, aha zážitek neboli Archimédovo zvolání **“Heuréka!”**.

Když nad něčím přemýšlíme, není potřeba nalézt odpověď okamžitě. V klidu můžeme myšlenku rozpracovat, nechat tak a vrátit se k ní později. Nápad v době inkubace může sám dozrát a my vůbec nemusíme tlačit na pilu.

Rozhovor s bráchou pokračoval. Probrali jsme nápad ze všech stran.

„Tak jo, tak mám alespoň plán B,“ usmál jsem se.

„Proč plán B?“ zeptal se Ondra.

„Tak pořád je prioritou firma!“

„Já si myslím, že tohle je tisíckrát lepší než firma.“ Ondra upil ze svého bylinkového čaje a pokračoval: „Jako promiň, ale s touhle firmou svět nedobydeš. Tohle může být pro tebe nejlepší zážitek v životě. Firmu, kterou teď vedeš, můžeš znovu vybudovat kdykoli. Tahle cesta je ale něco úplně nového. Nevěřím, že někdo někdy něco podobného udělal.“

Ondrova slova měla svou váhu.

Neopouštěl jsem kavárnu s tím, že vyrazím na cestu. Opouštěl jsem ji ale s pocitem nadšení, že někdy můžu něco podobného provést.

To nadšení se mě nepustilo několik nejbližších dnů a výsledkem bylo, že jsem se o nápad podělil asi se sedmi kamarády. Pět z nich patřilo do kategorie „bohatých“, byl jsem proto zvědav, co si o tom myslí.

Mysleli si to, co já.

Že je to super nápad a že bych měl vyrazit.

Damn it! Brouk v hlavě byl zasazen a provrtával se stále hlouběji.

Každý rozhovor jenom víc a víc konkretizoval mou představu.

Plán B se mi opravdu líbil.

Řídím se jedním pravidlem. Když se mi něco honí hlavou, sdílím to s tím, koho se to týká.

V horizontu několika dnů jsem probral s nejbližšími kolegy svoje hříšné myšlenky. Přiznal jsem jim, že jsem firmě nevěrný a že po nocích myslím na plán B.

Chápali mě.

Byli mi oporou.

Podrželi mě.

O validaci nápadu

Nemyslím si, že je nejlepší pouštět se do všeho bezhlavě. Znáte to, takový ten postup - něco mě napadlo a okamžitě to udělám přesně dle svých představ. Je to sice odvážné a dobrodružné, ale mnoho podnikatelů to stálo všechny peníze a mnoho dobrodruhů to stálo život nebo zdraví. Věřím v odvahu a věřím v dobrodružství. Ale také věřím ve validaci nápadu.

Moje validace nápadu proběhla skrze rozhovory s cílovou skupinou a ověření mé domněnky, že bohatí jsou ochotni si pocestného předávat mezi sebou. Zeptal jsem se pěti kamarádů, které za bohaté považuji a doptával se, jak by k dané situaci přistoupil oni. Na základě jejich odpovědí jsem poupravil a konkretizoval svůj plán. O validaci nápadů skvěle mluví Eric Ries v jeho knize The Lean Startup. Chcete-li rozjet podnikání nebo vytvořit revoluční aplikaci bez toho, abyste prodělali kalhoty, určitě po knize šáhněte.

Rozhodnutí už bylo pouze na mně.

Na jedné straně stála možnost dobrodružství, na které nikdy nezapomenu. Na druhé ležel můj současný život. Relativně prediktabilní, pohodlný. Ale plný pochyb z důvodů nedávných nezdarů.

Na obou stranách pomyslného seznamu pro a proti stálo množství důvodů.

Proč vyrazit?

Možnost poznat zajímavé lidi...

... a ptát se jich na věci, které mají smysl.

Zážitek na celý život.

Vidět svět z jiné perspektivy.

Stopování samo o sobě – nikdy nevíš, co tě čeká.

Příležitost udělat zajímavý výzkum a napsat disertační práci.

Možnost lépe poznat sám sebe.

Cestování zdarma.

Proč nevyrazit?

Mám práci, kterou zbožňuji.

Vedu projekt, jímž žijí desítky lidí, a já tady chci být pro ně.

Navíc jsem sliboval nějaké výsledky a hodlám je dodržet.

Učím na univerzitě. Co bude s mojí výukou?

Přislíbil jsem účast na několika konferencích v nejbližším měsíci.

Co sými věci? Dům, auta... Tady mám svůj domov.

A tak dál a tak dál.

Pravdou je, že žádný z těchto důvodů zásadně neovlivnil mé rozhodnutí.

Skutečně klíčovou roli hrála úplně jiná myšlenka...

Věřím, že chceme-li ve svém životě něco změnit, nemůžeme čekat, že se to změní samo.

Věřím v osud a věřím, že všechno vždy dopadne tak, jak má... Ale taky věřím, že my sami jsme strůjcem vlastního štěstí.

Chceš potkat lásku svého života? → NESEĎ
Chceš být neskutečně bohatý? → DOMA
Chceš něco dokázat? → NA ZADKU

Byl bych hloupý, kdybych se domníval, že pokud nechám všechno ve starých kolejích, tak se něco změní. Že mé srdce roztaje. Že během jízdy stejnou trasou do práce mě napadne světoborná myšlenka.

Já chci jít štěstí naproti.